

— Тръбва да ги питатъ. — И Мишо имъ разкри причинитѣ на войната, разясни имъ какви злини носи и какъ ще ги изсипе върху главитѣ имъ. Разправи имъ за политиката на Англия, Франция, Италия, Германия. Обяснимъ имъ защо се каратъ Съветскиятъ Съюзъ и Япония и какво е положението въ Азия, Африка, Европа. Приказва имъ за океанитѣ и моретата, за търговията и колониитѣ, за кризата и тежкото положение...

— Широко свѣтъ! — въздъхна дѣдо Стою.

— Какво сме ние? — прашинка! — обади се нѣкой.

— Прашинка ли? — сопна се единъ селянинъ. — Германия и Австрия бѣха голѣми държави, ама ако не бѣхме ние, нѣмаше и два месеца да одържатъ...

— Голѣми, малки — всички едно хоро играятъ! рече кафеждията и погледна съчувствено Миша.

Бою гледаше опънатитѣ лица на слушателитѣ и гърлото иу засѣхваше отъ радостъ.

— Вижъ ти момъкъ! Вижъ ти юначага! — шепнѣше си той.

Следъ това отидоха до „Градинитѣ“, на лозето. Стариятъ пристѣпяше гордо, и когато хората се извъръщаха и ги изглеждаха продължително, топѣлъ талазъ минаваше подъ кожата му и го гѣделичкаше леко по гърдитѣ.

Мишо разпитваше за всичко: и за мѣстноститѣ, които се разкриваха предъ погледа му, и за мъничкитѣ ниви съ широкитѣ слогове, презъ които минаваха. Той познаваше положението на селото отъ статии и статистически таблици. Но за тѣзи изпити, загрижени, четинясали лица нѣмаше представа. За мъртвилото въ кафенета и кръчмарници, въ кѣщи и дворове, не знаеше. И каква жажда у всички да чуятъ нѣщо ново, да научатъ нѣщо интересно. „Дипломати!“ — усмихна се той. — „Приказвай имъ колкото